

Til § 40.

(jfr. Udvalgsforslagets § 39).

Justitsministeriet er enig med Udvalget i, at den nugældende bekvemme Adgang til at faa Erstatningsspørgsmaalet afgjort under Straffesagen bør bevares. Da den hidtidige Retstilstand paa dette Omraade imidlertid har givet Anledning til megen Tvivl, har man foreslaaet mere udførlige Regler, navnlig til Klarlæggelse af Ansvarsforsikringsselskabets Stilling under Sagen.

1ste Stk. svarer til Udvalgsforslagets 1ste Stk. Dog har man ændret Stykkets Begyndelse saaledes, at det ikke er afgørende for Adgangen til at faa Erstatningskrav paakendt, at Tiltalen angaar Overtrædelse af Loven om Motorkøretøjer; det afgørende bliver alene, om Erstatningskravet skal afgøres efter Reglerne i § 38. Endvidere har man udeladt Ordene „og selv om de er rettede imod en anden end Tiltalte“. Disse Ord tager væsentlig Sigte paa den i § 38, Stk. 6, omhandlede Ejer eller Bruger af Motorkøretøjet, om hvem man i Stedet har givet nærmere Regler i 2det Stk.

Det bestemmes her, at saavel denne Person som vedkommende Ansvarsforsikringsselskab skal have Tilsigelse med Varsel som til Vidner i Straffesager. Der aabnes derhos en Adgang for de saaledes tilsagte til at indtræde i Sagen som Parter for Erstatningsspørgsmaalets Vedkommende. Man har ikke fundet Anledning til ligefrem at paabyde en saadan Indtrædelse, men foreslaar, at Afgørelsen af Erstatningsspørgsmaalet bliver bindende for de tilsagte, hvis de ikke indtræder, hvorved skadelidtes Interesser skønnes tilstrækkeligt varetagne.

De omhandlede Sager vil som Følge af de foreslaaede Regler delvis blive af civil Karakter. Man har derfor fundet det rimeligt ved Bestemmelsen i 3die Stk. at overføre den borgerlige Retsplejes Regler om Rettergangsbøder og Sagsomkostninger paa dem, ligesom man har fundet, at der ikke var Grund til, at Parterne ubetinget skulde være fritaget for at erlægge Retsafgift til det offentlige.

4de Stk. svarer til Udvalgsforslagets sidste Stk. Dog er det bestemt, at kun Parterne i den indankede Sag skal have Meddelelse om Anken og Lejlighed til at udtale sig for den overordnede Ret. Den, der skønt berettiget dertil ikke er indtraadt i Sagen i Underinstansen, mener man ikke har rimeligt Krav paa Meddelelse om, hvad der videre passerer i Sagen. Dersom Ind-

trædelse i første Instans har fundet Sted, bevares Partsstillingen i Overinstansen.

Da Rpl. § 996 kun taler om Tiltalte og den forurettede, har man, for at afskære Tvivl, i 5te Stk. udtrykkelig udtalt, at enhver, der forsaavidt angaar Erstatningsspørgsmaalet har været Part i Sagen, kan anke i den borgerlige Retsplejes Former.

Reglen i 6te Stk. er en naturlig Følge af den særskilte Paakendelse af Straffe- og Erstatningspaastanden.

Det virker undertiden urimeligt, at et indviklet Krav paa Erstatning for materiel Skade, navnlig ved Sammenstød mellem to Køretøjer, procederes under Straffesagen. Man foreslaar derfor i 7de Stk., at der aabnes Adgang for Domstolene til i saadanne Tilfælde at nægte Kravets Forfølgning under Straffesagen.

Endelig har man som en Konsekvens af den Særstilling, der i processuel Henseende er givet de her omhandlede Erstatningskrav, ved Bestemmelsen i sidste Stk. aabnet Adgang til Kære overfor Rettens Beslutninger vedrørende borgerlige Krav.

Til § 42.

(jfr. Udvalgsforslagets § 41).

Efter Justitsministeriets Formening er det en saa uforsvarlig og farlig Handling at føre Motorkøretøj i beruset Tilstand, at den paagældende Fører altid bør frakendes Førerretten. Man er dog enig med Udvalget i, at der kan foreligge undskyldende Omstændigheder, og at Frakendelsen undertiden kan medføre særlig haarde Følger for vedkommende Fører. Det er derfor foreslaaet, at berusede Førere altid skal frakendes Førerretten, men det overlades til Domstolene, om Frakendelsen skal gælde for bestandig eller kun for et bestemt Tidsrum.

Under Hensyn til, at Domstolene efter Forslaget ikke som efter den nugældende Lov i noget Tilfælde er forpligtede til at frakende en Person Førerretten for bestandig, har man ment, at den Justitsministeren tillagte Ret til at tillade en saadan Person paany at blive Fører kun bør gælde, naar Førerretten er frakendt for over 3 Aar, og først naar der er forløbet 3 Aar fra Dommens Afsigelse.

Til § 43.

(jfr. Udvalgsforslagets § 42).

Vedrørende Ændringen i Nr. 3 henvises til Bemærkningerne til § 21, Stk. 6.